

Full diocesà

11 d'agost del 2019

L'Assumpta de Santa Mária de Manlleu

Maria, ajudeu-nos a gaudir de Déu

Oh Verge Inmaculada, Mare de Déu i Mare dels homes!, nosaltres creiem, amb tot el fervor de la nostra fe, en la vostra triomfal assumpció en cos i ànima al cel, on sou aclamada Reina per tots els cors dels àngels i tot l'exèrcit dels sants, i nosaltres ens unim a ells per lloar i beneir al Senyor, que us ha exaltat sobre totes les altres criatures, i per oferir-vos l'obsequi de la nostra devoció i del nostre amor.

Sabem que la vostra mirada, que maternalment va acariciar la humanitat adolorida i humil de Jesús a la terra, se sado-lla ara en el cel amb la vista de la gloriosa humanitat de la Saviesa increada, i que l'alegria de la vostra ànima, en contemplar cara a cara l'adorable Trinitat, fa exultar el vostre cor d'inefable tendresa, i nosaltres, pobres pecadors, a qui el pes del cos fa feixuc el vol de l'ànima, us supliquem que purifiqueu els nostres sentits perquè aprenguem des de la terra

a gaudir de Déu, només de Déu, en l'encant de les criatures.

Confiem que els vostres ulls misericordiosos s'inclinin sobre les nostres angoixes, sobre les nostres lluites i sobre les nostres flaqueses; que els vostres llavis somriguin a les nostres alegries i les nostres victòries [...].

Tenim la vivificant certesa que els vostres ulls, que van plorar sobre la terra regada amb la sang de Jesús, es giraran cap aquest món, turmentat per la guerra, per les persecucions i per l'opressió dels justos i dels febles, i entre les tenebres d'aquesta vall de llàgrimes esperem de la vostra celestial llum i de la vostra dolça pietat alleujament per a les penes dels nostres cors [...].

(Oració de Pius XII a l'Assumpció, pronunciada el dia de la proclamació dogmàtica, 1 de novembre de 1950)

«Creure és posseir anticipadament els béns que esperem»

Diumenge XIX durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de la Saviesa

Aquella nit de la sortida d'Egipte havia estat anunciada per endavant als nostres pares perquè se sentissin encoratjats en veure acomplerts els juraments en què havien cregut. El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics. Amb un mateix fet castigàveu els adversaris i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu cridat. Els fills sants d'un poble bo oferiren víctimes invisibles, es comprometeren a observar aquesta llei divina: tot el poble sant havia de participar igualment dels béns, com havia participat dels perills. Després entonaren per primera vegada els cants de lloança dels pares.

(18,6-9)

Salm responsorial

Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.

(Salm 32)

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, creure és posseir anticipadament els béns que esperem, és conèixer per endavant allò que encara no veiem. L'Escriptura ha guardat la bona memòria dels antics, perquè havien cregut. Gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obeeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria. Gràcies a la fe, residí en el país que Déu li havia promès com si fos un foraster, vivint sota tendes igual que Isaac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a arquitecte i constructor. Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu, que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar. Tots aquests moriren en la fe, sense haver posseït allò que Déu els prometia, sinó contemplant-ho de lluny i saludant-ho, i confessant que eren estrangers i forasters en el país.

(11,1-2.8-19)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «No tin-

gueu por, petit ramat: el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne. Veneu els vostres béns i distribuïu els diners als qui ho necessiten. Feu-vos bosses que no s'engorran, aplegueu-vos al cel un tresor que no s'esgotarà; allà els lladres no s'hi acosten ni les arnes no fan malbé res. On teniu el vostre tresor hi tindreu el vostre cor.» Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos. Feu com els criats, que esperen quan tornarà el seu amo de la festa de noces per poder obrir la porta tan bon punt trucarà. Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat passarà a servir-los d'un a un. Feliços si els trobava sempre vetllant, ni que vingués a mitjanit o a la matinada. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora que el lladre vindria, no hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

(12,32-48)

«Feliços els criats
que l'amo trobarà
vetllant al moment
de la seva arribada»

Pobres convidats a la generositat

Jean Hakolimana, prev.

Si no s'aprofundeixen una mica, les paraules de Jesús en l'evangeli d'avui poden sonar poc o molt contradictòries. Per una banda, reconeix la petitesa del seu ramat i, de seguida, el convida a desfer-se fins i tot del poc que li quedava. En el fons, ens està evitant el pitjor que se sol fer quan un se sent petit i amenaçat pertot arreu: tancar-se. Pensem: amb la nostra petitesa, no podem permetre'ns el luxe d'assumir sorpreses. La consigna és el control màxim. Tanmateix, Jesús capgira la nostra mirada recordant-nos que podem esperar sorpreses, però no en el sentit que intuïm habitualment. Orienta la nostra mirada cap a un Pare capaç de sorprendre'ns molt més enllà de les nostres expectatives. La paràbola dels servidors serveix per a això. Tenen el seu amo fora de casa. La seva tasca es limita a vetllar per poder obrir-li la porta tan bon punt arribi i truqui. En el millor dels casos poden aspirar a un reconeixement per part del seu amo, de la seva constància en el deure. A cap d'ells no li passaria pel cap l'escenari que descriu l'evangeli a continuació: L'amo «se cenyirà, els farà seure a taula, i ell mateix passarà a servir-los d'un a un».

Després de segles de «l'imperi cristià», els deixebles de Jesús hem d'aprendre a viure en minoria. És un error enyorar una Església poderosa i forta. És un engany buscar poder o pretendre dominar la societat. L'evangeli no s'imposa per la força. El contagien els qui viuen a l'estil de Jesús. Som un petit ramat, però podem romandre molt units a Jesús. Ell ens pot fer viure aquests temps en pau. Com els servidors de l'evangeli, Déu ens reserva sorpreses que ni tan sols podem imaginar.

La imatge

És un gran avantatge disposar d'un servent de confiança: encara que no hi siguis, s'executarà tot allò que li has confiat. Es tracta d'una confiança mútua, més forta que els llaços familiars.

Traduït a la relació del creient amb el Senyor, ho contemplem des de l'acció de gràcies per participar de la vida del Ressuscitat; i també des de l'honor de ser cridats a la construcció del món tal com Déu el vol.

El servent fidel (1790). Jan Luyken

Agenda

Lit. hores: Setmana III

12 dilluns

—Santa Joana Francesca de Chantal
—Santa Hilària
Dt 10,12-22/Salm 147/Mt 17,22-27

13 dimarts

Beat Antoni Dalmau Rosich i companys màrtirs
Beat Pere Cunill i companys màrtirs
Dt 31,1-8/Dt 32,3-12/Mt 18,1-5.10.12-14

14 dimecres

—Sant Maximilià-Maria Kolbe
—Santa Virginia
Dt 34,1-2/Salm 65/Mt 18,15-20
Vigília de l'Assumpció: 1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2/Salm 131/1Co 15,54-57/Lc 11,27-28

15 dijous

L'Assumpció de la Mare de Déu (festa de precepte)
Onom. de Maria, Alba, Leire i Ainhoa
Ap 11,19a;12,1-6a.10ab/Salm 44/1Co 15,20-27a/Lc 1,39-56

16 divendres

—Sant Roc
Js 24,1-13/Salm 135/Mt 19,3-12

17 dissabte

—Sant Jacint
—Sant Isaac
—Sant Eusebi
Js 24,14-29/Salm 15/Mt 19,13-15

18 diumenge XX de durant l'any / Cicle C

—Santa Helena
Jr 38,4-6.8-10/Salm 39/He 12,1-4/Lc 12,49-53

Maria, motlle de Déu

Romà Casanova, bisbe de Vic

Hem estat escollits pel Pare, en Jesucrist, el Fill de Déu, abans de crear el món, perquè fóssim sants i irrepreensibles als seus ulls (cf. Ef 1,4). La santedat és la nostra identitat més pregonada; la santedat de ser fills en el Fill. En la vida «existeix una sola tristesa, la de no ser sants» (Léon Bloy). Però, ¿com ho podem ser els qui anem pel món, afeixugats amb els nostres pecats i febleses, amb les nostres pors i defallences?

Hi ha dues maneres de fer una imatge, una estàtua. Una és la de l'escultor. Aquell que amb una peça de marbre o d'alabastre o d'un altre tipus de pedra és capaç, amb molt de treball, art i precisió, de treure tot el que és sobrer perquè aparegui la imatge. Aquesta és l'obra d'un artista. Però hi ha una altra manera, és —evidentment aprofitant l'obra d'un bon artista!— la de preparar un motlle, a l'interior del qual es vessa un material fos, bronze, ciment o un altre, i, després d'assecar-se, apareix la imatge. Aquesta és aparentment més fàcil.

Als qui ens costa de viure la santedat tenim en Maria el motlle en el qual podem avançar en el camí de la santedat. Ella és la plena de gràcia, com li va dir l'àngel Gabriel en l'anunciació. Ella és la mare de Jesús, la font i la causa

de la gràcia, de l'amor misericordiós, a favor nostre. Ella és la dispensadora de la gràcia, pel paper únic i fonamental en el misteri de la salvació, en el seu Fill, Jesucrist. Per això podem dir: la gràcia ens ha vingut per Maria.

En quant Jesús va ser en el si de Maria, podem dir que tots els elegits, que som el seu Cos, també som en el si d'ella. Qui vulgui ser membre de Crist, ple de gràcia i de veritat, ha de ser format en el si de Maria, per mitjà de la gràcia de l'Esperit Sant. Maria, imatge i primícia de l'Església, ens fa present el misteri de l'Església com a mare que ens porta en el seu si, mentre caminem per aquest món, per a néixer a la vida eterna.

Què significa formar-se en el si de Maria? Primerament, tenir una devoció filial i tendra envers ella. Confiar sempre en la seva intercessió. Fer-la present en el nostre cor i en els nostres llavis, amb les pregàries pròpies de la devoció cristiana. Que no ens manqui mai una avemària cada dia. Tant de bo que tinguéssim la gràcia de resar cada dia una part del sant rosari, la pregària dels pobres. Encara més, seria de desitjar que ens consagréssim a Maria, abandonant en ella tota la nostra vida, les nostres obres i els nostre mèrits.

